

Sygn. akt V KO 109/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **Z. H.**

oskarżonego o przestępstwa skarbowe z art. 212 § 1 k.k. oraz art. 216 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2019 r.

w przedmiocie wniosku Sądu Rejonowego w W. zawartego w postanowieniu z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt II K (...),

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w W. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy Z. H. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. Wniosek ten Sąd uzasadniał tym, że w pismach, które sporządził oskarżony, będących podstawą postawionych mu w akcie oskarżenia zarzutów, wielokrotnie wymieniał on nazwiska sędziów [...] sądów rejonowych i sądu okręgowego, w tym orzekających w wydziałach karnych (także sędziego referenta w niniejszej sprawie), jak i cywilnych. Sąd dalej podniósł, iż analiza tych pism pozwala wnioskować, że „przynajmniej w pewnym zakresie Z. H. łączy dokonywane przez siebie oceny oskarżyciela prywatnego A. H. (które stanowią przedmiot zarzutów w złożonym prywatnym akcie oskarżenia) z działalnością

orzecniczą tutejszych sędziów”. W tej sytuacji – zdaniem wnioskującego Sądu – „orzekanie w przedmiocie złożonego aktu oskarżenia i rozstrzyganie kwestii sprawstwa i winy oskarżonego przez sędziów Sądu Rejonowego w W., a także przez innych sędziów sądów rejonowych znajdujących się w okręgu Sądu Okręgowego w W. , sprzeciwiałoby się dobremu wymiaru sprawiedliwości”.

Sąd Najwyższy zważył , co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w W. jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie.

Niejednokrotnie podnoszono w orzecnictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tego rodzaju sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie.

Jak zauważył we wniosku Sąd Rejonowy, Sąd Najwyższy przyjmuje w swoim orzecnictwie, że warunkiem zastosowania art. 37 k.p.k. jest zaistnienie takich zaszłości, które mogłyby wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym, właściwym sądzie. Trafnie także Sąd Najwyższy zauważa, iż „dobro wymiaru sprawiedliwości nakazuje wręcz eliminowanie sytuacji mogących wywołać przekonanie stron, czy opinii publicznej (nawet mylne) o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy” (por. postanowienie tego Sądu z 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18 , LEX nr 2508531). Lektura dołączonych do aktu oskarżenia przez oskarżyciela prywatnego kserokopii pism wysyłanych przez oskarżonego do: Prezydenta RP, Prokuratury Okręgowej w W., Przewodniczącej Wydziału VI Gospodarczego KRS Sądu Rejonowego w W., Prokuratury Rejonowej w W. i Prokuratury Rejonowej w W., Sądu Okręgowego w W., których to treść – według oskarżyciela prywatnego – stanowi podstawę postawionych przez niego w niniejszym postępowaniu oskarżonemu zarzutów, pozwala wnioskować o tym, że w pismach tych oskarżony (niejednokrotnie) prezentuje bardzo krytyczną (niekiedy wręcz znieważającą) ocenę zarówno co do podejmowanych czynności procesowych przez sędziów orzekających tak w sądzie

– według ustawy - miejscowo właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy, jak i też innych rejonowych sądach [...], czy w Sądzie Okręgowym w W., jak też ich uczciwości, rzetelności, czy przymiotów charakteru (k. 21, 21v, 22, 25, 26, 26v, 28, 30, 30v, 31v, 32, 32v, 33, 34, 34v, 35, 35v, 37, 37v, 38, 41v, 42, 45, 46, 50, 50v, 51v, 52, 52v, 56, 56v, 60v, 62, 62v, 63, 66, 68v, 70, 75, 76, 82v, 83, 83v, 84). W tej sytuacji pozostawienie niniejszej sprawy do rozpoznania sądowi właściwemu byłoby sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Z jednej strony opisane zaszłości mogłyby powodować przekonanie (tak stron tego postępowania, jak i zainteresowanej sprawą opinii publicznej) o niezdolności tego Sądu do obiektywnego rozpoznania niniejszej sprawy, z drugiej strony zaś wpływać na swobodę (pełną niezależność) orzekania sędziów sądu właściwego. Zaistnienie tego rodzaju sytuacji z pewnością nie leży w interesie wymiaru sprawiedliwości i nie służy przez to jego dobru. Mając to na względzie należało przekazać sprawę do rozpoznania sądowi usytuowanemu poza obszarem właściwości sądów [...], posiadającemu wszystkie warunki ku temu by ją rozpoznać w sposób wolny od wszelkich wspomnianych uwarunkowań.

Takim Sądem jest niewątpliwie Sąd Rejonowy w R..

Kierując się tymi względami postanowiono jak wyżej.

ał